

Увод

Вероватно ниједан појединац код нас тако добро предстваља суштину наше друштвено-политичке стварности, као што је то Јово Капичић. Овај 92-годишњи, пензионисани генерал ЈНА, народни херој СФРЈ, генерал УДБЕ и један од управитеља концентрационог логора Голи оток [\[1\]](#), представља битан реликт предходног владајућег система у комунистичкој Југославији. Том значају доприноси чињеница да је, поред своје дуговечности, такође веома медијски и политички активан. Та његова активност нам разоткрива много тога, како око природе режима у СФРЈ, тако и око природе садашњих елита у Србији. Наиме, иако у дубокој старости, Јово Капичић је прилично политички ангажован [\[2\]](#) [\[3\]](#), он добија подршку битног дела политичких и културних структура у нашој земљи, што доста говори о њима. Такође треба запазити чињеницу да иако је био припадник безбедносних структура СФРЈ, које су требале да се боре за очување њеног интегритета, он је један од битних активиста за даље дезинтеграционе процесе земље чији је држављанин

[\[4\]](#)

. Ово не само говори о њему, као особи, већ и о природи безбедносних структура чији је био заповедник.

Поред тога, занимљиво је његово позивање на српски народ [\[5\]](#), док са друге стране према истом, као и према његовој историји и држави гаји потпуну нетрпељивост и завист [\[6\]](#). Све ове противречности нису обележје само њега лично, већ и великог дела српских владајућих елита, које воде порекло из истог извора као и сам Капичић. Због своје велике присутности у медијима, он је учинио да се истакне као пример одређеног времена, али и *континуитета*

тог времена са садашњошћу. Наравно, далеко од тога да је он једини примерак такве психологије, али га је упорно и контраверзно појављивање у медијима учинило најистакнутијим примерком.

Пише: Петар Анђелковић
субота, 11 фебруар 2012 17:24

Овај текст ће се користити ставовима и фамом око Јове Капичића, да би показао праву монструозну и лицемерну логику која се крила иза наизглед идиличне слике која је створена о СФРЈ, као и цену која је морала бити плаћена за ту идилу. Кроз његов лик ће се показати континуитет који структуре моћи СФРЈ имају у садашњој републици Србији, као преосталом симболичком отпатку те државе. Такође ће се указати на корене русофобије међу великим делом владајућих политичких и културних елита у Србији, као и занимљивој чињеници о потискивању ћирилице унутар нашег друштва, о чему је већ писано у НСПМ-у. Зар није необично да су главни разбијачи те исте СФРЈ и иницијатори рата у њој управо чланови управљачких структура те државе? Кроз Јову Капичића, можемо посматрати целу идеолошку суштину не само СФРЈ, већ и садашње нам државе, што ће бити овде демонстрирано.

После физичког напада на Капичића у центру Београда, у медијима су почеле да се праве необичне идеолошке импликације. У новинама се врло радо спомињало како је он „учествовао у хапшењу Михаиловића“, уз неизбежно позивање на „четнике“ [\[7\]](#), иако му се као „заслугу“ придаје и да је био шеф Голог отока. Сам Капичић је изјављивао да је нападнут зато што је „партизан“ и „антифашиста“, што ваљда подразумева да су га напали „фашисти“ и „четници“. Невезано за тај догађај, Владимир Арсенијевић је у свом тексту за е-новине

[\[8\]](#)

, прозвао „српску десницу“ као лицемерну због осуде Капичића, поводом Голог отока. Додуше, на крају текста указује на занимљиву ствар која је овде битна.

Наиме, иако је истина да је Капичић учествовао у хапшењу Михаиловића, он није толико познат по томе, него по Голом отоку. Пошто сам Капичић и његови симпатизери воле да пребацују тему на симпатизере „четника“ и „сарадника окупатора“, када год неко хоће да осуди његову активност на Голом отоку, ипак остаје веома битно питање: *какве везе четници или десничари имају са Голим отоком* ?

Већина четника и њихових команданата је била ликвидирана или похапшена пре стварања логора Голи оток, а стварање тог концентрационог логора је имало везе са хапшењем и ликвидацијом управо тих истих комуниста, партизана, „антифашиста“ и партијских другова Тита и самог Капичића. Да ли је нпр. *Владо Далчевић*, Цетињанин, попут Капичића, један од најпознатијих предратних комуниста у Црној Гори, шпански борац и партизански командант – „четник“ или „сарадник окупатора“? Управо он је робијао не само на Голом отоку, већ и по другим затворима, а коначно је ослобођен робије 1988. год. Ради се о човеку, који је био у затвору дуже од неких Хитлерових сарадника. О чему ми причамо овде? Који је онда грех човека, који је био партизан, искрени комуниста и антифашиста? Управо у томе што је био искрени комуниста.

На овоме пада не само Капичићева прича о антифашизму и партизанима, него се разоткрива цела дијаболнична пропаганда која траје и у 21. век. Зашто су прогањани и злостављани припадници партизанског покрета, борци НОБ-а и комунисти, ако су се они борили само против „фашиста“, а били третирани на исти начин као и ти „фашисти“? Зашто је направљен концентрациони логор за југословенске партизане и комунисте од стране комунистичког режима у СФРЈ [\[9\]](#) ? Чак ни хрватске усташе нису имале посебан концентрациони логор у који су слали своје саборце.

Ствар је у томе што свако ко се није слагао са Титом, или његовом политиком, био аутоматски издајник, без обзира на то да ли се борио на његовој страни или не. После резолуције информбироа, Титова Југославија, као комунистичка земља, се окреће САД и њеној помоћи, док окреће леђа другим комунистичким земљама. Тако имамо парадокс, да комунистички режим разним донацијама одржава капиталистичка велесила, док је са друге стране на ивици рата са СССР-ом, који је и омогућио коначно успостављање комунистичке власти у Београду и Југославији. Ваљда је логичније да комунисти буду савезници са другим комунистима, него са капиталистима? Нажалост, свако ко је остао идеолошки доследан сопственим принципима је настрадао, тако да су на крају остали само потпуно прилагодљиви људи, лишени било каквих принципа осим останка на положају.

Дакле, ми овде суштински имамо одсуство било какве реалне идеологије и принципа, као и свођење целе суштине на оданост ономе ко држи власт (тј. Титу). Иако се Титови људи поносе својим борбама против четника, не воле да толико спомињу ликвидацију својих другова, попут *Арсе Јовановића*, начелника генералштаба југословенске армије и ветерана партизанског покрета.

Пошто постаје јасно да је том режиму било једино битно ко је за њега, невезано за идеологију (која стварно није ни постојала), пада у виду целокупно моралисање о „непријатељима државе“, јер је то била (и још увек јесте) релативна категорија. Најбоља илустрација схватања морала Титовог режима су два примера: судбина четничког војводе Јездимира Дангића и судбина НДХ легионара под Стаљинградом и њиховог команданта Марка Месића.

Наиме, Јездимир Дангић [\[10\]](#) је, као командант ЈВуО формација у источној Босни против усташа, био заробљен од стране њихових савезника Немаца 1942. и послат у логор Стриј у Пољској, у којем је био до 1944. год, када га ослобађају пољски устаници. Био је

Случај Капичић - прича о фашистима и антифашистима

Пише: Петар Анђелковић
субота, 11 фебруар 2012 17:24

један од команданата тих устаника против Немаца. Потом га хапсе Совјети (као и већину некомунистичких пољских устаника) и предају Југославији, где је стрељан као *сарадник окупатора*

.

Са друге стране, јединице НДХ легионара под Стаљинградом се предају Совјетима, мењају страну у рату (наравно, после предаје) и мењају назив у Прва југословенска бригада [11], пред крај рата стижу у Југославију, а бригада (састављена од бивших фашистичких легионара) добија орден заслуга за народ. Марко Месић [12] [13], последњи командант „Усташко-домобранске легије“ под Стаљинградом, *умире 1982. у Загребу као пензионисани пуковник ЈНА, и борац против фашизма.*

Такође треба да упоредимо оба ова случаја, са већ споменутиим Владом Дапчевићем и његовом незавидном судбином као искреног комунисте, русофила и партизана, без обзира да ли се неко идеолошки слаже са њим. Самим тим видимо монструозно - лицемерну природу тог режима, као и изразито подлу психологију оних који се позивају на „тековине“ НОБ-а. Са којим правом неко ко убија и злоставља борце против фашизма, опрашта фашистима и прима их у своје редове, има право да се позива на „антифашизам“?

Јасно је да је такав систем могао да створи само људе најгорих моралних особина, које крију иза маске високих моралних идеала. Ми овде имамо систем, који уништава и сатира све што је искрено, доследно и аутентично, зарад начела оданости политичкој моћи. Талас разочарења последицама распада Југославије и романтизацијом периода СФРЈ, као општом последицом тренутног понижења, је допринело поновном васкрсу старе пропаганде о „народним непријатељима“ и „слугама окупатора“. Пример људи који су ширили ту пропаганду и од ње извлачили личну корист су управо личности, попут Капичића.

Информбиро и културна репресија у Србији

Недавно је на НСПМ-у изашло неколико изузетних текстова [14] [15] [16], коју су се бавили занимљивим културолошким феноменом од великог симболичког значаја. Наиме, ради се о процесу изумирања и потискивања ћирилице у Србији, која је пре 2. светског рата представљала практично једино писмо које се овде користило. Нешто слично је

Случај Капичић - прича о фашистима и антифашистима

Пише: Петар Анђелковић
субота, 11 фебруар 2012 17:24

изведено и у Црној Гори. Занимљиво је приметити, да се исти случај није догодио у Македонији, где се ћирилица скоро искључиво користи за македонски језик. Одакле тај феномен баш у Србији, посебно кад се има у обзир да је Југославија постојала и пре 2. св. рата, а да ћирилица тада није била потиснута у Србији, као у СФРЈ?

Овај феномен најбоље објашњава текст Василија Клефтакиса [\[17\]](#), у коме је лепо статистички показано када долази до примата латинице и навео разлоге за систематско истискивање ћирилице. Ту можемо видети да се почетак драстичног пада ћирилице у Србији поклапа са периодом чувене резолуције Информбироа и доба када је Тито рекао чувено „не“ Стаљину, почевши од 1948. год. То се може приметити и по издањима књига у Србији (па и остатку Југославије) од 1944-48. и од 1948-надаље.

Зашто долази до те подударности, можемо видети из цитата у том тексту: - Непознатог датума 1950. године, у сусрету са америчким амбасадором Џорџом Аленом, југословенски министар просвете (Родољуб Чолаковић?), на амбасадорово питање: „*Па, ако толико желите да се одвојите*

[од Стаљина/СССР],

зашто не кажете да ће се школовање обављати ћирилицом и латиницом, и да ћете постепено елиминисати ћирилицу, како бисте показали да сте раскинули са Русијом?“

, одговорио је:

„Ми обезбеђујемо да сва деца у Југославији науче латиницу, и то ће постепено, на дуже стазе, само од себе довести до тога.“

[елиминације ћирилице]

,
што је доказивало да је то његова политика на дуже стазе у односу на овај проблем [\[18\]](#)

Сами Срби и њихова култура су били превише „про-руски“ у времену после резолуције Информбироа, а највећи број „Информбировача“ су били управо Срби (укључујући и Црногорце), од којих је велик број заузимао високе рангове у тадашњој војсци и партији. Управо овде морамо видети зашто су, после резолуције Информбироа, бирани пробрани кадрови, који нису били наклоњени како према Србији, тако и према СССР-у и Русима. Зато се не треба чудити, како је црногорски „зеленаш“ и особа за изузетно одбојним ставом према свему што Србија представља, доспео до елитног положаја у српском друштву, током СФРЈ.

Непријатељске и стране елите у Србији

Често се људи огорчено чуде трансформацији бивших комуниста у загрижене поборнике „евроатлантских интеграција“ и „западних вредности“. Тако и код Капичића имамо случај да човек, који је практично био Титова десна рука, заврши у ЛДП-у и покрету „Преокрет“. Још је занимљивији случај Јовице Станишића, начелника Службе државне безбедности Србије (1991-1998), током владавине Слободана Милошевића. Наиме, испоставило се да је дотични радио и сарађивао као главни сарадник ЦИА-е [\[19\]](#) у Србији, током већине тог периода. Поставља се питање, ако су елитни припадници обавештајних структура ове земље радили за стране интересе и који су утицали на вођење политике, која је свесно ишла на штету интереса наше земље

[\[20\]](#)

; колико је онда страних агената на нижим инстанцама код нас, који раде на штету наших интереса?

Нажалост, оваква инфилтрација страног фактора у функционисање ове земље не вуче корене од распада СФРЈ и старог система, него му знатно претходи. Управо је овде симболички важан Јово Капичић (црногорски противсрпски „зеленаш“), као прогонитељ „про-источног“ елемента у старој држави, као и представник отуђених елитних структура, које постају све израженије после резолуције Информбироа.

По америчким изворима [\[21\]](#), сарадња између југословенског ДБ-а и ЦИА-е почиње од новембра 1950. године и резултат је Титовог „раскида“ са Стаљином. Као што се види из датог линка, Југославија и опстанак Титовог режима је био приоритет од стратешког и симболичког значаја за САД. Та сарадња је укључивала како интензивну војну сарадњу, тако и сарадњу у пропагандом рату против СССР-а. Нема никаквих назнака да је та сарадња обавештајних служби обе земље уопште престала, током отопљавања односа између СФРЈ и СССР-а, после Стаљинове смрти. Заиста, кад погледамо каснији период, попут мађарске револуције 1956. и „Прашког пролећа“ 1968. год, СФРЈ је увек била на супротној страни од СССР-а. Заиста необично за једну, наводно комунистичку земљу.

СФРЈ је такође била једина земља тог типа, која је била у војном савезу са земљама НАТО-а, Грчком и Турском, кроз тзв. „Балкански пакт“ [\[22\]](#). Комунистичка земља, коју су економски и војно одржавале капиталистичке земље. На неки начин, може се видети да је СФРЈ била идеолошки тројански коњ САД-а, против Варшавског пакта и других комунистичких земаља. Можемо отићи још даље, па тврдити да је СФРЈ била суштински псеудо-комунистичка творевина, чије су владајуће структуре били активни сарадници америчких интереса у региону, од чега су извлачили корист за себе. САД-у је било у интересу да СФРЈ буде развијенија од осталих комунистичких земаља, као пример како земља може да напредује уколико није везана за СССР. Због тога су давани знатни

Пише: Петар Анђелковић
субота, 11 фебруар 2012 17:24

кредити, док је грађанима омогућено да раде на Западу (гастарбајтери). Овде, наравно, имамо још једну абнормалност и недоследност, да држављани комунистичке земље иду у капиталистичке државе, да би радили у капиталистичким фирмама.

Све ово је довело до периода релативног просперитета, које се распршило када то Западу више није било у интересу. Степен у коме су се владајуће структуре у СФРЈ са лакоћом бациле у разбијање земље, коју су наводно требале да бране, као и њихова сарадња са страним фактором око тога, можда представља право раскринкавање природе „идеологије“ и руководећих структура те државе. Као што смо могли да видимо горе, иако се део српског руководства делимично опирао том страном мешању, ипак можемо да видимо да су кључне обавештајне структуре у Србији биле у стању колаборације са САД.

Са обзиром да та интензивна сарадња (и колаборација) са Западом, као и служење западним интересима потиче из времена Информбироа када је Јово Капичић „жарио и палио“, не треба да се чудимо што тај исти подржава све оно што заступају и западне земље. Са обзиром да су садашње структуре моћи у Србији резултат наслеђивања и преношења власти од његовог доба, онда се не треба чудити што сада у Србији имамо људе на руководећим местима, који заступају исте ставове као Капичић.

Из интервјуа са Југославом Ћосићем [\[23\]](#), јасно се види да Капичић себе уопште не поистовећује са Србијом или српским народом, док поносно тврди за себе да је „зеленаш“ и да ради за интересе Црне Горе. Ово не би било чудно да исти такође и даље живи у Србији и Београду, од које добија пензију. Такође ту исту Србију напада за мешање у црногорске послове, док он сматра за саморазумљиво да као самоосведочени туђин се меша у унутрашње ствари Србије, кроз политички активизам. Додуше, њему се много тога може замерити, али се мора поштовати његова отвореност, која је јако ретка код његових истомишљеника.

„Србија је имала краља и династију, Србија је имала армију, Србија је имала Цркву, Србија је имала све оно што Југославија цела није имала заједнички. Све је било у рукама Србије. И то су Срби држали као у неком великом заносу, у некој позицији...владајућој. Па су лепо узели па су окупирали Црну Гору, присвојили је и од ње направили провинцију.“ [\[24\]](#) То је изјава Јове Капичића, особе задужене за унутрашњу безбедност СФРЈ, па самим тим и Србије која је у истој била садржана. Из овог можемо видети огромну количину зависти према Србији од стране владајућих елита у СФРЈ, као и онога што се крило иза паролe „братство-јединство“.

Треба видети да један бивши партизан и комуниста, отворено тврди за себе да је „зеленаш“. Пошто се зна да је отац Јове Капичића био црногорски „зеленаш“, тј. следбеник прогнане династије Петровић, онда се види да Јово сматра да се монархистичка лојалност преноси са колена на колена, тј. по породично-клановском принципу, присутном у Црној Гори. Још је занимљивије како припадник бивше КПЈ себе сматра „зеленашом“, када су исти били (како је већ речено) следбеници прогнане династије? Како то да наводи комуниста буде следбеник одређене династије? Сам Јово такође је тврдио да црногорци нису Срби, већ „наслеђе римске империје“, што указује на присутну мегаломанију и нарцисизам.

Пошто је сам црногорски краљ Никола сматрао себе и свој народ Србима, испада да Капичићеви ставови излазе из оквира оданости црногорској династији и обнови црногорске државности, већ се поклапају са ставовима Секуле Дрљевића, сарадника НДХ и фашистичког колаборатора. Управо идеја да Црногорци нису Срби је продукт тзв. „црногорских усташа“, попут Дрљевића и Штедимлије и није постајала у времену постојања црногорске краљевине и династије. Стога, по ставовима Капичић је, суштински гледано, близак црногорским усташама и расистима, повезаних са НДХ, али такође по ставовима према Србији, првој Југославији и српској држави, скоро идентичан са хрватским усташама.

Уколико узмемо у обзир већ споменуту чињеницу, да је велик број припадника НДХ формација прешао у партизане, од којих су неки били познати „народни хероји“, попут Велимира Шкорпика, Рудија Чајевица и Фрање Клуза, не треба се чудити ставовима неких бивших припадника КПЈ. Шовинистичка нетрпељивост према Србији и српским традицијама, скоро идентична са усташама, комбинована са оданости КПЈ и Титу, представља занимљив феномен, који је довео до стварања тзв. „црвених усташа“. То је лепо могло да функционише у систему, где је комунистичка идеологија била само изговор за манипулације и прагматизам, а не одраз искрених комунистичких уверења.

Кадрови, попут Капичића, су увели облик владавине у Србији, који је већ био заступљен у Црној Гори, а то је *владавина по племенској линији*. Елиминацијом кадрова из Србије и Црне Горе, наклоњених СССР-у и Русији, у Београду и Србији доминацију преузимају прилагодљиви зеленашко-ушашоидно-комунистички елементи из Црне Горе, који су завели *трибални систем* наслеђивања моћи и утицаја, под маском комунистичког система. Заиста је занимљиво видети, како су потомци комунистичких кадрова, који су преузели власт у Србији, после 1948. год, веома високо ситуирани у садашњој финансијско-културно-медијско-политичкој хијерахији у Србији. Уколико видимо нпр.

Случај Капичић - прича о фашистима и антифашистима

Пише: Петар Анђелковић
субота, 11 фебруар 2012 17:24

породицу Јове Капичића, свако од његових потомака је био (и још увек је) изузетно успешан и финансијски ситуиран. Ако то упоредимо са СССР-ом, где су потомци познатих личности, попут Георги Жукова, водили прилично скроман, аполитичан и анониман живот, онда можемо видети на каквим непотистичким и трибалним основама је функционисао комунистички систем у Србији.

Тај трибални владајући систем, кога су де факто у Србији увели црногорски комунистички кадрови, задојени усташком доктрином расне и културне супериорности у односу на „србијанце“, не само да није ослабио после распада СФРЈ, већ се у потпуности зацементирао у Србији, стварајући поредак, који је де факто комбинација елемената феудализма, непотизма и сицилијанске „коза ностре“. Управо су ти кадрови били авангарда стварања садашњег система у Србији, заснованог на земљачко-рођачким основама. Свакако, да у садашње време ти елементи из Црне Горе нису једини у садашњем клановско-непотистичком систему, али су управо они ти који су увели тај облик фрагментације унутар поретка у Србији. Трибалистичка фрагментација друштва је захватила све слојеве, од политике, преко економије, до културе.

Чињеница да огроман део владајућих кадрова у Србији није уопште из Србије, као и да према Србији и Србима уопште, гаје скоро расистичку нетрпељивост, као и да су веома послушни западним интересима, указује на идеолошко-политички развој приказан овде. Наиме, такви људи и њихови потомци сматрају Србију за свој заслужени плен, а не за земљу са којом се поистовећују.

Свакако да не треба све људе из Црне Горе посматрати кроз призму Капичића и људи сличних њему, јер да будемо поштени, од његове руке су управо највише настрадали други Црногорци, управо они који су држали до неког принципа. Идеолошка политика КПЈ у односу према Србији и српском националном фактору, нарочито после резолуције Информбироа, указује на процес намерне негативне селекције у сврху спречавања и кочења доминације српског фактора у СФРЈ.

Закључак

Како је могуће да толики број људи на руководећим позицијама у Србији буде толико страствено против интереса земље у којој живе? Зар није необично да ти елементи дају већу подршку својим одцепљеним завичајима, него земљи у којој живе? Овде треба сумирати неколико фактора:

Случај Капичић - прича о фашистима и антифашистима

Пише: Петар Анђелковић
субота, 11 фебруар 2012 17:24

- КПЈ је формирана у опозицији према првој Југославији као „великосрпској творевини“ [[25](#)], али такође према српским државним и монархистичким традицијама.
- Током 2. светског рата, највећи број Срба унутар садашње Србије је био наклоњен монархији и ЈВУО, што потврђује и сам Капичић у свом интервјуу Југославу Ћосићу.
- Велик број комуниста из Београда и Србије је био ликвидиран од стране Недићевог режима.
- Срби су били највећи народ у Југославији, а КПЈ је почивала на идеји уравниловке међу народима Југославије, тако да ниједан народ нема доминацију.
- После победе партизана, становништво унутар Србије (нарочито Шумадије) је доживљавано као кулачко и контрареволуционарно (због друге ставке).
- Већину утицајног комунистичког кадра у Србији, после рата, су због напоменutih разлога чинили Срби изван Србије (укључујући Црногорце).
- Велик број припадника НДХ формација (нарочито домобрани) се извукло казне после рата, због идеје „братства и јединства“ и постали саставни део нове државе.
- У време резолуције Информбироа, убедљиву већину симпатизера СССР-а су чинили Срби (укључујући Црногорце).
- На Голом отоку, Срби су чинили 44% од свих заробљеника, Црногораца је било 21, 5%, Хрвата 16%, Македонаца 5%, док су остатак чинили преостали народи и народности тадашње СФРЈ [[26](#)]. Уколико Црногорце водимо као Србе, онда испада да су Срби

Случај Капичић - прича о фашистима и антифашистима

Пише: Петар Анђелковић
субота, 11 фебруар 2012 17:24

чинили 65.5% тадашњих заробљеника.

- Горе наведена чињеница, русофилија, као и остале чињенице су чиниле Србе веома непоузданим новом режиму, који даје приоритет сузбијању и разбијању српског фактора, ради стварања мултинационалне уравниловке.
- Један од тих процеса је и стварање црногорске националности, као различите од српске и довођење у Србију проверених кадрова (црногорских зеленаша-псеудокомуниста и антисовјета), реваншистички настројених према Србима и Србији као републици унутар СФРЈ. Са тим је била у вези и повећана титоистичка идеологија унутар Београда и Србије.
- Чистка унутар комунистичког система свих оних комунистичких кадрова, који су радили у интересу Србије и Срба унутар СФРЈ, завршно са случајем Ранковић.
- Сарадња елита СФРЈ и САД, која је укључивала сарадњу обавештајних служби.
- Гледање кроз прсте изливима хрватског и албанског национализма и сепаратизма (1969, 1972, 1981), као и легализација тих национализама кроз устав из 1974, чиме је постављен темељ разбијања СФРЈ и будућег грађанског рата.
- Југославију су коначно разбили руководећи чланови СКЈ, који су плод Титоистичког поретка и селекције.
- Опстанак антисрпских елита у Србији током Милошевићевог периода, као и њихово поново преузимање доминације после његовог пада. Њихова сарадња са истим оним страним факторима, којима су служили током СФРЈ.
- Држава Србија није резултат жеље српских елита за самосталном и сувереном државом, већ је крајњи резултат распада СФРЈ. Стога садашња државу треба гледати

Пише: Петар Анђелковић
субота, 11 фебруар 2012 17:24

као отпадак и континуитет СФРЈ, не као наследника српских државних традиција. Судбина и политика такве државе је наставак судбине и политике бивше Југославије.

Јово Капичић, на симболичан начин представља у једној личности цео овај процес, као и објашњење бесконачне кризе у којој се ово друштво налази. Да би једно друштво могло да напредује, оно мора да има елите којима је стало до напретка тог друштва. Када имате осведочене и отуђене мрзителије тог истог друштва, као владајући слој, јасно је да такво друштво нема будућност. Те елите над Србијом врше *крвну освету* (стварну или симболичну), због стварних или умишљених неправди, које је Србија наводно учинила над њиховим завичајима.

Иако Капичић, често после својих тирада на рачун Србије и Срба, воли да каже како он у ствари изузетно воли и поштује Србију и Србе, то звучи скоро попут изјава америчких званичника да „немају ништа против Ирачана или Срба“, у тренутку када су разарали и убијали те исте народе. Човек који оптужује српски национализам за разбијање Југославије, свесно прећуткујући МАСПОК, периодичне побуне Албанаца на Косову, атентате на југословенске амбасадоре и терористичке нападе од стране хрватске емиграције, устав из 1974, може да буде само неко ко безочно лаже, помрачен мржњом и „зеленашком“ љубомором. Најсмешније је што човек који је чинио руководећи кадар у СФРЈ, сада за промашаје тог истог кадра оптужује људе које су имали мању моћ од њега. Са таквим „пријатељима“ и елитама унутар Србије, Србима заиста није потребан непријатељ.

[1] Више података о том месту: <http://www.goli-otok.hr/>

[2] <http://www.kurir-info.rs/vesti/ceda-okupio-saroliko-drustvo-na-glavnom-odboru-72339.php>

[3] http://www.pressonline.rs/sr/vesti/vesti_dana/story/149321/Sva%C4%91a+SPO+i+LDP+

[zb og+Jove+Kapi%C4%8Di%C4%87a.html](http://www.pressonline.rs/sr/og+Jove+Kapi%C4%8Di%C4%87a.html)

Случај Капичић - прича о фашистима и антифашистима

Пише: Петар Анђелковић
субота, 11 фебруар 2012 17:24

[4] <http://www.vesti-online.com/Vesti/Srbija/191881/Jovo-Kapicic-se-seli-u-Crnu-Goru/print>

[5] http://www.alo.rs/politika/43271/Ja_sa_Draskovicem_necu_saradivati

[6] <http://www.kurir-info.rs/vesti/drustvo/jovo-kapicic-resio-sam-da-odem-iz-srbije-164748.php>

[7] <http://www.nezavisne.com/novosti/ex-yu/U-centru-Beograda-pretucan-general-koji-je-uhapsio-Drazu-Mihailovica-119064.html>

[8] <http://www.e-novine.com/stav/36180-Goli-otok-mozgu.html>

[9] <http://www.goli-otok.hr/index.php?task=informbureau&act=ik>

[10] http://sr.wikipedia.org/sr/%D0%88%D0%B5%D0%B7%D0%B4%D0%B8%D0%BC%D0%B8%D1%80_%D0%94%D0%B0%D0%BD%D0%B3%D0%B8%D1%9B

[11] <http://www.vojska.net/srp/drugi-svetski-rat/jugoslavija/brigada/jugoslovenska/>

[12] http://hr.wikipedia.org/wiki/Marko_Mesi%C4%87_%28NDH%29

[13] <http://www.mangup.net/slike/tito/mesictd6.jpg>

Случај Капичић - прича о фашистима и антифашистима

Пише: Петар Анђелковић
субота, 11 фебруар 2012 17:24

[14] <http://www.nspm.rs/kulturna-politika/koliko-kosta-cirilica-q.html>

[15] <http://www.nspm.rs/kulturna-politika/plansko-ili-slucajno-zatiranje-srpske-cirilice.html>

[16] <http://www.nspm.rs/kulturna-politika/udbalica-ili-cirilica-pitanje-je-sad-q.html>

[17] <http://www.nspm.rs/kulturna-politika/plansko-ili-slucajno-zatiranje-srpske-cirilice.html>

[18] Ibid

[19] <http://www.freerepublic.com/focus/f-news/2196952/posts>

[20]

<http://www.smedia.rs/vesti/vest/79980/Jovica-Stanistic-CIA-DB-Haski-tribunal-Slobodan-Milosevic-BiH-Vodio-DB-a-radio-za.html>

[21] <http://repository.lib.ncsu.edu/ir/bitstream/1840.16/1006/1/etd.pdf> , погледати од стране 127, надаље.

[22] http://en.wikipedia.org/wiki/Balkan_Pact_%281953%29

[23] <http://www.youtube.com/watch?v=wnZkuiH1vQ&feature=related> , погледати од 6.06, па надаље.

Случај Капичић - прича о фашистима и антифашистима

Пише: Петар Анђелковић
субота, 11 фебруар 2012 17:24

[24] <http://www.youtube.com/watch?v=OUjszblhZg&feature=related> , погледати од 0:10:54, па надаље.

[25] <http://img826.imageshack.us/img826/1858/69984630.jpg>

[26] <http://www.goli-otok.hr/index.php?task=informbureau&act=ik>